

Art. 65 ust.3 – informacje na temat sposobów określania, zgodnie z prawem krajowym, skutków orzeczeń, o których mowa w art. 65 ust. 2 rozporządzenia.

Udział osób trzecich w postępowaniu sądowym regulują przepisy art. 78–81 kodeksu postępowania cywilnego. Zgodnie z art. 78 ust. 1 tego kodeksu osobą trzecią w postępowaniu cywilnym (tzw. interwenientem ubocznym) jest osoba fizyczna lub prawna, na której prawa lub obowiązki względem jednej ze stron postępowania może wywrzeć wpływ orzeczenie wydane w sprawie. Udział osoby trzeciej w postępowaniu sądowym ma przyczynić się do dogłębnego wyjaśnienia okoliczności faktycznych sprawy oraz do zapewnienia efektywności procesowej dzięki umożliwieniu takiej osobie udzielenia wyjaśnień i ustosunkowania się do przedstawianych twierdzeń. Jeżeli osoba, która mogła przystąpić do sprawy w charakterze osoby trzeciej, nie skorzysta z tej możliwości, fakt ten nie pozbawia jej przysługujących jej praw ani nie uniemożliwia jej dochodzenia ochrony swoich interesów w odrębnym powództwie. Warto jednak zwrócić uwagę na fakt, że przystąpienie do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego może wpłynąć na sposób rozstrzygnięcia pierwotnego powództwa. Ma to znaczenie na przykład w przypadku późniejszego wniesienia pozwu o odszkodowanie, ponieważ z łotewskich przepisów krajowych regulujących przebieg postępowania cywilnego wynika, że kolejny pozew można rozpoznać wyłącznie po uprzednim rozpoznaniu pierwotnego pozwu, a sąd nie może ponownie badać okoliczności faktycznych potwierdzonych na podstawie orzeczenia w przedmiocie pierwotnego pozwu. Interwenienci uboczni mogą przystąpić do sprawy do chwili zakończenia postępowania co do istoty sprawy przed sądem pierwszej instancji. Osoby trzecie mogą również zostać wezwane do przystąpienia do sprawy na wniosek jednej ze stron lub prokuratora. W zależności od charakteru i zakresu interesu w sprawie wyróżnia się interwenientów ubocznych zgłaszających niezależne roszczenie oraz interwenientów ubocznych niezgłaszających niezależnego roszczenia.

Interwenienci uboczni zgłaszający niezależne roszczenie w odniesieniu do przedmiotu sporu mogą przystąpić do sprawy na wniosek: co do zasady ich niezależne roszczenie jest skierowane zarówno przeciwko pozwanemu, jak i przeciwko powodowi. Osoby te mają takie same prawa i obowiązki jak powód (zob. art. 79 kodeksu postępowania cywilnego). Status interwenienta ubocznego zgłaszającego niezależne roszczenie różni się od statusu uczestnika procesu popierającego powoda lub współuczestnika procesu po stronie powodowej, ponieważ roszczenia tych osób nie są skierowane przeciwko sobie, natomiast zaspokojenie roszczenia interwenienta ubocznego zasadniczo uniemożliwia zaspokojenie roszczenia powoda.

Interwenienci uboczni, którzy nie zgłaszają niezależnego roszczenia względem przedmiotu sporu, mogą przystąpić do sprawy po stronie albo powoda, albo pozwanego, jeżeli wyrok w sprawie może wywrzeć wpływ na prawa lub obowiązki interwenientów względem jednej ze stron sporu. Interwenienci uboczni, którzy nie zgłaszają niezależnego roszczenia, mają takie same prawa i obowiązki procesowe jak strony sporu, przy czym nie mogą zmienić podstawy roszczenia ani przedmiotu sporu, zwiększyć ani zmniejszyć wartości przedmiotu sporu, cofnąć pozwu, uznać roszczeń, zawrzeć ugody ani wystąpić o wykonanie wyroku sądu. W pismach wzywających osoby trzecie do przystąpienia do sprawy oraz w pismach osób trzecich, które zgłaszają chęć przystąpienia do sprawy po stronie powoda albo pozwanego, należy przedstawić podstawę uzasadniającą wezwanie osoby trzeciej lub udzielenie jej zgody na przystąpienie do sprawy (art. 80 kodeksu postępowania cywilnego). Interwenienci uboczni niezgłaszający niezależnego roszczenia z reguły przystępują do spraw, w których zachodzi prawdopodobieństwo, że po ich rozstrzygnięciu jedna ze stron zdecyduje się na zastosowanie środków prawnych względem takich interwenientów albo w powiązanych sprawach, albo w sprawach, w których interwenienci mogą wytoczyć późniejsze powództwo w zależności od wyniku pierwotnej sprawy.

W związku z powyższym z przepisów art. 78–81 kodeksu postępowania cywilnego wynika, że wyrok w postępowaniu z udziałem interwenienta ubocznego jest dla niego wiążący i może zostać wykonany w odniesieniu do takiego interwenienta (lub interwenient może wystąpić o jego wykonanie) wyłącznie w przypadku, gdy interwenient uboczny zgłosił niezależne roszczenie. Wyrok każdorazowo wywołuje jednak skutki prawne względem interwenienta ubocznego, ponieważ ustalone w nim okoliczności faktyczne są wiążące przy rozpoznawaniu wszelkich późniejszych roszczeń wnoszonych na podstawie pierwotnego powództwa.

Art. 74 – Opis krajowych regulacji i procedur dotyczących wykonywania

Orzeczenia sądowe i pozasądowe podlegają wykonaniu po uprawomocnieniu się, chyba że zgodnie z obowiązującymi przepisami lub treścią wyroku sądu nadano im rygor natychmiastowej wykonalności. Jeżeli wyznaczono termin dobrowolnego wykonania orzeczenia sądowego, ale orzeczenie nie zostało wykonane, sąd nadaje orzeczeniu klauzulę wykonalności po upływie terminu dobrowolnego wykonania. Przysięgli komornicy sądowi (*zvērināti tiesu izpildītāji*) są uprawnieni do podejmowania czynności egzekucyjnych na podstawie tytułu wykonawczego.

Sąd rozpoznający sprawę wydaje tytuły wykonawcze na stosowny wniosek. Dla każdego wyroku wydaje się jeden tytuł wykonawczy. Jeżeli wyrok, któremu częściowo nadano rygor natychmiastowej wykonalności i który został wydany na korzyść kilku współuczestników po stronie powodowej lub przeciwko kilku współuczestnikom po stronie powodowej, ma zostać wykonany w różnych miejscach, sąd wyda na wniosek kilka tytułów wykonawczych. W przypadku wydania kilku tytułów wykonawczych w każdym z nich sąd precyzyjnie wskazuje miejsce wykonania wyroku lub część wyroku, która ma zostać wykonana na jego podstawie, przy czym w przypadku egzekucji zobowiązań solidarnych sąd wskazuje również pozwanego, wobec którego tytuł ma zostać wykonany.

Art. 75 lit. a) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których składa się wnioski o odmowę wykonania na mocy art. 36 ust. 2, art. 45 ust. 4 oraz art. 47 ust. 1

Na Łotwie wnioski należy składać w sądzie rejonowym lub miejskim (*rajona (pilsētas) tiesa*) właściwym dla miejsca wykonania orzeczeń.

Wnioski o uznanie lub o odmowę uznania orzeczeń (art. 36 ust. 2 i art. 45) należy składać w sądzie rejonowym (lub sądzie miejskim) właściwym dla miejsca wykonania orzeczeń lub w sądzie rejonowym (sądzie miejskim) właściwym dla oficjalnie zgłoszonego miejsca zamieszkania pozwanego. W braku oficjalnie zgłoszonego miejsca zamieszkania pozwanego wnioski należy składać w sądzie właściwym dla miejsca zamieszkania lub siedziby pozwanego.

Art. 75 lit. b) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się środek zaskarżenia dotyczący decyzji w sprawie wniosku o odmowę wykonania na mocy art. 49 ust. 2

Na Łotwie środki zaskarżenia należy wnosić do sądu okręgowego (*apgabaltiesa*) za pośrednictwem sądu rejonowego (lub sądu miejskiego), który wydał orzeczenie.

Art. 75 lit. c) – Nazwy i dane kontaktowe sądów, do których wnosi się wszelkie dalsze środki zaskarżenia na mocy art. 50

Nie dotyczy.

Art. 75 lit. d) – Języki, na jakie mogą być dokonywane tłumaczenia zaświadczeń dotyczących orzeczeń, dokumentów urzędowych i ugód sądowych

Nie ma zastosowania.

Art. 76 ust. 1 lit. a) – Zasady jurysdykcji, o których mowa w art. 5 ust. 2 i art. 6 ust. 2 rozporządzenia

Na Łotwie:

zgodnie z art. 27 ust. 2 kodeksu postępowania cywilnego powództwo można wytoczyć przed sąd właściwy dla miejsca położenia nieruchomości należącej do pozwanego lub przed sąd właściwy dla jego ostatniego znanego miejsca zamieszkania, jeżeli miejsce zamieszkania pozwanego nie jest znane lub jeżeli pozwany nie ma stałego miejsca zamieszkania na Łotwie;

zgodnie z art. 28 ust. 3 kodeksu powód może wnieść roszczenie z tytułu szkód na osobie do sądu właściwego dla jego miejsca zamieszkania lub dla miejsca wyrządzenia szkody;

zgodnie z art. 28 ust. 5 kodeksu roszczenie o zwrot mienia lub wypłatę odszkodowania w kwocie odpowiadającej wartości mienia można również wnieść do sądu właściwego dla oficjalnie zgłoszonego miejsca zamieszkania powoda;

zgodnie z art. 28 ust. 6 kodeksu roszczenia morskie można również wnieść do sądu właściwego dla miejsca zajęcia statku pozwanego;

zgodnie z art. 28 ust. 9 kodeksu powód może wnieść roszczenie na gruncie stosunku pracy do sądu właściwego dla swojego oficjalnie zgłoszonego miejsca zamieszkania lub dla swojego miejsca zatrudnienia.

Art. 76 ust. 1 lit. b) – Zasady powiadamiania strony trzeciej, o których mowa w art. 65 rozporządzenia

Zgodnie z art. 640 kodeksu postępowania cywilnego postanowienie w przedmiocie uznania i wykonania orzeczenia sądu zagranicznego lub postanowienie o odmowie uwzględnienia wniosku podejmuje sędzia orzekający w składzie jednoosobowym bez udziału stron na podstawie złożonego wniosku i załączonych do niego dokumentów w terminie dziesięciu dni od dnia wytoczenia powództwa.

Art. 76 ust. 1 lit. c) – Konwencje, o których mowa w art. 69 rozporządzenia

Umowa z dnia 11 listopada 1992 r. o pomocy prawnej i stosunkach prawnych między Republiką Łotewską, Republiką Estońską a Republiką Litewską.

Umowa z dnia 23 lutego 1994 r. między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Łotewską o pomocy prawnej i stosunkach prawnych w sprawach cywilnych, rodzinnych, pracowniczych i karnych.

Ostatnia aktualizacja: 05/10/2021

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej.

Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi.

Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się

w informacji prawnej.